

Donderdag 16 april 2020.

Aan de gemeente van Hemmen:

Genade zij u en vrede van Hem die is en die was en die komt...!

Het is 9.00 uur. Voor me op tafel ligt een kapmantel, een kam en een schaar. Die laatste is een oudje: het roestvrijstaal is aangetast en de schroef eraan zit los, maar de snijbladen zijn nog scherp zo te voelen. Ik heb hem heel lang niet gebruikt, maar toch heeft hij heel wat keertjes dienst gedaan in het verleden: als student knipte ik mijn eigen haar en toen de jongens klein waren deed ik het hunne. Ik vond dat altijd heel erg leuk, want ik ben opgegroeid naast een kapperszaak. Urenlang kon ik als kind vanachter het erkerraam gefascineerd kijken naar de klanten die aankwamen en binnengingen bij de salon, soms miezerig en in elkaar gedoken, om er een tijdje later, vaak opgeknaapt en trots, weer uit tevoorschijn te komen. Ik droomde ervan om zelf ook kapster te worden: wat moest het mooi zijn om mensen te kunnen laten stralen!

Maar nu is de nood aan de man: de jongens zien er niiiieeetttt meer uit, volgens hun eigen zeggen en ondanks dat ze nergens heen gaan, er niemand langskomt en ze roepen dat ze geen enkele privacy hebben als ik een foto van ze wil maken, willen ze toch een update voor hun uiterlijk. De nieuwe zomerjas ging tenslotte ook al niet door, omdat ik de aanschaf daarvan zonde van het geld vond.

Gisteren had ik contact met enkele collega's van mij uit den lande: Zuid-Holland, Drenthe, Utrecht. Het viel me op dat de maatregelen vanuit de regering op verschillende plaatsen op verschillende manieren worden geïnterpreteerd. Wat in de ene kerk nog wel kan, is in een andere kerk uit den boze. En waar in de ene gemeente aan de opgelegde restricties strak wordt vastgehouden, worden die in een andere gemeente opgerekt en soms zelfs uitgerekt naar mijn idee. Kennelijk maakt het uit in welk deel van het land je woont, of je ver weg of dichtbij de brandhaard van het virus zit, of je bij een grote of een kleine gemeente hoort en wat de samenstelling van de gemeente is waar je bij kerkt. Ieder doet het op zijn eigen manier, dat is wel duidelijk. Maar overal wordt er veel en goed en mooi en belangrijk werk verzet door kerken: zichtbaar en in het verborgene, plaatselijk, maar zeker ook landelijk. De brief die gisteren namens de PKN naar de regering is gegaan om aandacht te vragen voor kinderen van asielzoekers die vastzitten op de Griekse eilanden is daar wat mij betreft een sprekend voorbeeld van.

Ik pak mijn schaar, schroef de bladen aan, vouw het kapmanteltje uit en pak de kam. Dan komt de oudste binnenstormen. Hij heeft bedacht dat ik in deze weken

wel héél erg goedkoop uit ben met hem: geen kosten voor de kapper, of nieuwe jas en van een vervanging voor zijn schoenen die wel erg oud en kapot zijn, ziet hij vrijwillig af. In plaats van al dat uitgespaarde geld kan hij vast wel een nieuw onderdeel voor zijn computer van mij krijgen, zodat het gamen de komende tijd nóg beter en sneller gaat, betoogt hij. Hij kan zo de handel in.

En ik concludeer: het is altijd goed om te onderzoeken naar waar je onderhandelingsruimte zit en of de regels kunnen worden opgerekt. En dan zet ik de schaar in mijn haar.

Alle gemeenten van Christus laten u groeten!
De genade van onze Heer Jezus zij met u.

Ds.A.E.I. Zaal

